

Folketinget reagerede på det, der skete i 1992, men jeg kan forstå, at det vil flertallet ikke lytte efter.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg forstår, at fru Anne Baastrup ikke finder de juridiske redegørelser fra Justitsministeriet og Udenrigsministeriet fyldestgørende, og så vil jeg bare gøre opmærksom på, at hvis fru Anne Baastrup finder svage punkter eller diskutabile konklusioner eller andet kritisabelt i disse redegørelser, så er den almindelige vej at gå, når man behandler et lovforslag, at stille spørgsmål i udvalget. Så den udvej står altså fuldstændig fri for fru Anne Baastrup, og vi vil selvfølgelig som altid gøre os umage med at besvare sådanne juridiske spørgsmål samvittighedsfuldt og ordentligt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Anne Baastrup for en kort bemærkning, og så agter jeg at gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har ikke problemer med at få afklaret Amsterdamtraktaten eller det arbejde, vi i øvrigt laver i Folketinget. Det, jeg har problemer med, er den måde, som man anvender de midler på, som Udenrigsministeriet har afsat til at få en folkelig diskussion i gang om Amsterdamtraktaten, og den måde, som man har valgt at køre det på, advarer jeg imod. Det er det, der har været mit budskab her i dag.

Elisabeth Arnold (RV):

Under de tidligere ordvekslinger er der flere, der har talt om, hvad der skete i 1992, og én af de ting, der skete, var, at vi fra Folketingets side besluttede, at alle Danmarks husstande skulle have tilsendt et eksemplar af Maastrichttraktaten, og det gjorde vi i oplysningens navn, fordi vi syntes, alle selvfølgelig skulle have lejlighed til ord til andet at se de sande tekster om, hvad det var, der skulle stemmes om, men det fik vi voldsom kritik for: Det var for stort, det var for ulæseligt, det var ikke til at håndtere; man skulle have sækkevogne med på posthuset for at bære disse traktater med hjem, osv. osv.

Men hvis nu vi havde valgt at sige, at vi ikke ville husstandsomdele dette materiale, fordi det var for stort, for ulæseligt og for uhåndterligt,

var vi også blevet kritiseret, for så havde vi jo forholdt befolkningen disse oplysninger.

Vi er altså i en situation, hvor det er ligegyldigt, hvad der bliver gjort fra Folketingets flertals side, for det vil altid kunne kritiseres af dem, som til enhver tid vil argumentere for det modsatte standpunkt af det, som regeringen og Folketingets flertal har, nemlig et ja til de traktater, som vi har været med til at forhandle igennem.

Så jeg synes ikke, det er nemt at udforme en informationspolitik på anden måde end den, som vi har gjort det på her på det sidste, hvor vi har afsat disse penge til oplysningskampagner, som folk, der interesserer sig for at sætte noget oplysning i gang, så kan søge til at iværksætte de kampagner, som de har lyst til. Og de kan foranstalte paneldebatter, de kan udsende pjecer, og de kan iværksætte kampagner på enhver måde, som oplyser befolkningen om det spørgsmål, som der skal tages stilling til, og det samme kan selvfølgelig partierne, som jo også har fået penge til at iværksætte oplysningskampagner.

Vi ser fra radikal side gerne en uafhængig vurdering af Amsterdamtraktaten, ja, vi ser gerne mange uafhængige vurderinger af Amsterdamtraktaten, men vi mener ikke, det vil være rimeligt at bede regeringen om at nedsætte et uafhængigt juridisk udvalg, en samling såkaldt uafhængige juridiske eksperter, til at udarbejde et responsum, for som flere andre har nævnt, vil uafhængigheden blive anfægtet af alle dem, der vil være uenige i responsumets konklusioner. Sådan vil det uvægerlig gå, og så er vi lige vidt efter et halvt år til.

Jeg mener, det er rimeligt at bruge de penge, der allerede er sat af til at gennemføre undersøgelser på partiernes eget initiativ og i øvrigt på initiativ af befolkningen, på universiteterne, på advokatkontorerne og hvor man ellers besidder juridisk ekspertise til at gennemgå disse ting.

Jeg synes ikke, der er noget mærkeligt i, at regeringens pjecer opfattes som positive. Herregud, regeringen anbefaler et ja på baggrund af et stort og solidt flertal i det danske Folketing, så det er der ikke noget mærkværdigt i, og derfor mener jeg, det er halsløs gerning at sætte regeringen til at lave en såkaldt uafhængig undersøgelse, for ingen, der er uenig i konklusionerne, vil nogen sinde acceptere uafhængigheden. Sådan vil det blive. Så vi synes, de pen-